Faust Brădescu

ECHIPA MORȚII

GAZETA de Vest

APRILIE, 1996.

SUPLIMENT POLITIC ȘI ISTORIC

Lumea de ieri și lumea de mâine
în paginile cărților legionare
publicate la Editura noastră.

Editura

GORDIAN

1900 TIMIȘOARA, str. Remus 11, tel.(fax): 056/1962377.

CUPRINSUL

Preambul 5
Motto 7
Notiunea de Echipa Mortii 9
Renunţare şî prezenţă cutezătoare 14
Implinirea Destinului Legionar 15
Intelesul simbolic al denumirei 19
Reàlitatea nemărturisită de cei care acuză 22
Devierea intenţionată a denumirei 28
Incheiere 32

BILBIOTECA DE DOCUMENTARE DACIA

Lucrări apărute

1. FAUST BRADESCU: De vorbă cu noii refugiaţi.
2. FAUST BRADESCU: Tineretul şi Mişcarea Legionară.
3. FAUST BRADESCU: Mişcarea Legionară şi spiritul religios.
4. FAUST BRADESCU: Legile fundamentale ale Cuibului.
5. FAUST BRADESCU: Programe.
6. FAUST BRADESCU: Cele trei elemente de baza ale Mişcării Legionare.
7. FAUST BRADESCU: Omul legionar şi «omul nou».
8. TRAIAN POPESCU: Mărturii pentru legionarii de mâine - I (în română şi spaniolă).
9. FAUST BRADESCU: Intru înţtelegerea Mişcării Legionare.
10. FAUST BRADESCU: Mişcarea Legionară şi libertatea.
11. FAUST BRADESCU: Nicadorii, Decemvirii, Răsbunătorii.
12. NICOLAE ROSCA: Corneliu Zelea Codreanu în lupta anticomunistă a poporului român.
13. TRAIAN POPESCU: Mărturii pentru legionarii de mâine - II
14. FAUST BRADESCU: Problema egalităţii în Mişcarea Legeionară.
15. TRAIAN POPESCU: Mărturii pentru legionarii de mâine - III
16. FAUST BRADESCU: Clasă şi naţiune în concepţia legionară.
17. FAUST BRADESCU: Legea jertfei în trăirea legionară.
18. NICOLAE ROSCA: Mişcarea Legionară şi problema muncitorească (în pregătire).
19. FAUST BRADESCU: Echipa morţii (în pregătire).
20. FILIP PAUNESCU: Rezumatul doctrinei legionare (în pregătire).

PREAMBUL

De peste cincizeci de ani, Mişcarea Legionarã este calomniatã, batjocoritã, acuzatã de toate relele, supusã tuturor criticilor şi tuturor injuriilor. N'a existat partid politic, dela democraţie la anarhism, trecând prin socialism şi comunism, care sã nu-şi fi vãrsat ura asupra acestei organizaţii naţionaliste. In fond, nu-i de mirare, deoarece îi depãşeşte pe toţi, atât în doctrinã politico-socialã cât şi'n calitãţi umane.

Multe au fost metodele şi armele întrebuinţate pentru a nimici, sau mãcar pentru a compromite în ochii lumei, aceastã forţã naţionalã, care s'a ridicat din plãmada stirpei carpatice pentru salvarea neamului. In aceastã rãzboire, nu s' a ţinut socotealã de niciun adevãr istoric şi nu s' a cumpãnit niciodatã neadevãrurile spuse cu grosolãnie sau murdãriile aruncate cu cinism în spatele Gãrzii de Fier. Pe linia acestor violenţe, legionarii au fost declaraţi drept vânduţi unora sau altora, trãdãtori de neam. canalii, criminali; nazişti, comunişti, terorişti; haimanale, nãtãrãi, dobitoci; incompetenţi, inculţi, lipsiţi de artã politicã... Si câte alte denumiri şi epitete, care nu aveau nicio concordanţã cu realitatea, DAR... puteau zdruncina încrederea sau sufletul mulţimilor!

Printre aceste arme infame, existã UNA pe care au ales-o cu predilecţie contra Gãrzii de Fier duşmanii de totdeauna ai tuturor organizaţiilor naţionaliste: înfricoşetoarea şi sonora expresie «ECHIPA MORŢII»! La nevoie, chiar la plural, pentru a-i mãri efectul. Pe deasupra deceniilor, ea pãstreazã atât întâietatea spectacularã cât şi preferinţa

celor perfizi. Incărcată de atribute amenințătoare este aruncată în circuitul internațional ori de câte ori trebue izbită din plin Mișcarea Legionară. Si cum această atitudine a devenit endemică, expresia plină de subînțelesuri condamnabile păstrează un fel de supremație.

De câțiva ani încoace, s'au intensificat atacurile împotriva organizației legionare, insistându-se bine'nțeles, în mod special asupra așa ziselor *«Echipe ale morții»*. Toți dușmanii Legiunii fac apel la acest termen. Dar printre ei excelează scriitorii evrei și publicațiile ce apar în Izrael. E atât de concentrat *«subînțelesul»* și'n acelaș timp, atât de degradant! Cu experiența multi-secularã pe care o au în a combate tot ce-i jenează, Evreii au simțit imediat că această formulă are toate atributele necesare pentru a atâța opinia și a provoca o *aversiune instantanee* împotriva celor ce pot fi vizați prin ea.

In fața acestei situații injuste, este de datoria noastră să punem capăt insinuărilor ce se abat de ani de zile asupra Mișcării.

Si trebue s'o facem, în mod special, pentru cei noi veniți din țară și care n'au avut ocazia să cunoască doctrina, concepția morală și puritatea Legiunii. Noțiunile asupra organizației legionare cu care vin în străinătate sunt cu totul false, încărcate de neadevăruri și calomnii. Iar aici dau peste alte informații, tot atât de defăimătoare, întreținute de aceleași clici ideologice și politice, ai căror înaintași au pornit acum 50 de ani, ofensiva agresivă împotriva Gărzii de Fier.

Cei dornici să cunoască adevărul, vor avea de înfrânt multe preconcepte înrădăcinate, înainte de a înțelege și a respecta lupta și eforturile naționalismului român. Deoarece cunoașterea unei doctrine cere nu numai texte explicative, oricât ar fi ele de documentate, dar mai ales *bună voință, răbdare și reflecțle susținută,* din partea cititorilor.

MOTTO

«Suntem echipa morţii
Din Moldova azi venim
Aruncat e zarul sorţii
Ori învingem, ori murim!»

Natural, nu plecau cu gândul de a muri, ci numai în gândul morţii posibile. Misiunea lor era propaganda, deşteptarea maselor. Dar de va fi să moară, să accepte moartea. De aceea, când în localitatea Chier, din Banat, echipa a fost atacată de ţăranii incitaţi de autorităţi, nu s'au apărat. S'au lăsat loviţi şi răniţi, fără ripostă. Era oare atitudinea unei echipe de *«asasini»* aşa cum o prezintă şi azi presa iudaică?

In sensul acesta de pâlcuri sau cete de legionari, purtând toate atributele cerute unei echipe de acest gen, de sacrificiu, Mişcarea Legionară a avut mii şi mii, care au cutreerat ţara în lung şi'n lat. Erau oare aceste echipe purtătoare de moarte? Ameninţătoare pentru viaţa politicienilor, Evreilor sau celorlalte specii din desgustătoarea faună de trepăduşi şi agenţi electorali? Nicidecum! Aceste echipe aduceau un suflu nou, de îmbărbătare şi nădejde pentru neamul în suferinţă morală şi economică.

Stilul lor? Treceau în formaţie disciplinată, cântând, se opreau la vreo biserică pentru o rugăciune. Spuneau câteva cuvinte celor ce-i întâmpinau şi porneau mai departe, lăsând în urmă o impresie nouă... Nu veneau să omoare, să provoace panică, să promită marea cu sarea sau să ceară voturi. Cereau în schimb Românilor, să deschidă ochii, să privească în jurul lor, să înţeleagă hăul spre care îi mâna politica şi demagogia partidelor.

Aduceau neamului o viziune nouă a vieţii. O întrebare de răscruce. Iar legătura o făcea *cântecul.* Cântecul plin de înţelesuri, care zguduia sufletul celor care-l ascultau. Cântecul care întărea spiritul celor care-l cântau.

Aceasta a fost misiunea imnului *«Echipa morţii».* In lungul anilor, toate echipele de propagandă l-au cântat. Era ca o îmbărbătare, şi adesea, ca un imn îndurerat pentru legionarii căzuţi sub gloanţele jandarmilor sau sub cuţitele bandelor angajate de partidele *«democratice»...*

NOŢIUNEA DE «ECHIPA MORŢII» ÎN CONCEPŢIA LEGIONARĂ

Termenul *«Echipa morţii»*, care a provocat atâtea comentarii, acuze şi interpretări, ne obligă să precizăm, dela început, semnificaţia proprie a expresiei în concepţia legionară. Fără cunoaşterea rostului precis al denumirei, nimeni nu poate pretinde că i-a pătruns sensul şi finalitatea.

Totul se învârteşte în jurul unui *simbolism* specific Mişcării Legionare, orientat spre modificarea lăuntrică a omului. Cum? Prin acceptarea unor anumite norme legate —spre uşurarea pătrunderei în mase— de anumite aspecte, oarecum alegorice. Alegorie triumfală de-altfel, care duce totdeauna la realizarea unei adaptări practice. Finalitatea efortului legionar este modificarea simbolului educativ în gest de înţelegere interioară. Numai atunci doctrina şi-a atins năzuinţa, iar individul a devenit şi s'a comportat ca legionar.

In cazul de faţă, denumirea simbolică de *«Echipa morţii»* se referă la primirea voluntară de către membrii Mişcării, a sacrificiului personal. E vorba de o idee care, în lumea modernă, a pierdut orice semnificaţie socială, politică şi umană. Din punct de vedere individual apare chiar ca o excepţie asimetrică purtării curente.

Pentru lumea legionară, această noţiune cuprinde o altă valoare umană. Insul ce-şi asumă obligaţia de a fi legionar, îşi asumă implicit şi *conceptul răspunderei*. Legionarul, înainte de a avea drepturi, are răspunderi = faţă de Mişcare, faţă de Neam, faţă de societate, de aproapele şi de el însuşi. Legionarul este un element dinamic şi înnoitor care-şi îndeplineşte misiunea naţională prin educaţie, muncă şi sacrificiu. Deaceea, nu oricine poate deveni legionar. Pentru a fi apt trebue să ai, sau să-ţi creezi, o structură sufletească şi intelectuală în contrast cu starea haotică, perversă şi egoistă ce domină umanitatea epocei noastre.

Pe această linie se înscrie *actul de dăruire* în concepţia legionară. O naţiune care vrea să se regenereze are nevoie de înălţare continuă, prin acoperire morală şi dăruire în fapt.

Dăruirea în fapt este gama de restricţii şi impuneri ce ia asupra sa fiecare individ conştient de poziţia omului faţă de comunitatea naţională. Printr'o anumită educaţie şi voinţă, orice ins îşi poate împlini această îndatorire. Dar *actul sacrificatoriu deplin* —adică suprema dăruire— apare când omul rupe cu trecutul şi cu frica de moarte, împlinindu-se prin împlinirea gestului.

O astfel de educaţie în adâncime nu există în sânul organizaţiilor politice. Tendinţa lor este mai degrabă contrară, îndreptată spre compromis şi laşitate. Natural că în asemenea condiţii, forţele care urmăresc distrugerea unei civilizaţii sau cucerirea unui Stat, au toate şansele de reuşită. Cu cât tendinţele negative sunt mai răspândite în sânul societăţii, cu atât capacitatea de rezistenţă se diluează, iar sentimentul de răspundere se pierde în indiferenţa generală.

In clipa de faţă, comunismul reprezintă aceste forţe amenintătoare şi nimicitoare. In orice altă epocă, o asemenea perspectivă ar fi deslănţuit în sufletul individului şi al organismelor politice, o reacţiune de apărare, de afirmare a unei mentalităţi reprobative, având ca vârf de lance, TINERETUL.

Orice tineret, crescut în sensul unei tradiţii, al unui naţionalism sănătos care să-i îngăduie sedimentarea unei mândrii patriotice, ar fi resimţit o răspundere faţă de patrimoniul genetic, cultural şi teritorial, primit dela înaintaşi, pe care să-l transmită intact celor ce vor urma.

Ori, azi, educaţia cosmopolită şi sinucigaşe ce-i învăluie, îi mână către o societate multi-rasială, pluri-culturală şi indiferentă la soarta teritoriului strămun. Bastardizarea rasială şi culturală distruge esenţa unei naţiuni, slăbindu-i capa citatea de rezistenţă şi afirmare. Iar când se ajunge la împământenirea anumitor lozinci, în genul *«mai bine comunist, decât mort»*, se poate afirma că punctul destrămă-

rii interioare a atins limita decadenţei, josniciei şi lipsei de curaj. Un tineret cu o asemenea mentalitate e menit să devină *cioclul întregei naţiuni.* El nu va fi capabil s'o apere militar de va fi chemat; nici să combată ideologic, de va fi nevoie.

Dela primul războiu şi până în clipa de faţă, individul a fost condiţionat pe coordonatele unei viziuni anarhice a vieţii, al cărei epicentru s'a numit *«libertate».*

Sub egida acestei vocabule, devenită paradigma unui întreg sistem, ideologia democrată —susţinută pe de-a'ntregul de ideologia marxistă— a împins omul pe căile descompunerei spirituale, sufleteşti. Tot ce putea constitui, NU o contradicţie esenţială, DAR numai o simplă încercare de restructurare logică a ideii de *«libertate»* anarhică, era, declarat retrograd, anti-democretic, inuman şi pervers.

Or, această deviere permanentă a unor sensuri precise, nu putea decât să dăuneze evoluţiei sociale şi mentalităţii umane. Pe măsură ce normele de conduită indispensabile echilibrului social deveneau mai puţin riguroase, starea generală căpăta un alt aspect. Nou, bine'nţeles, dar nu benefic! Fiindcă ceeace se desvolta sub semnul uşuratecelor influenţe erau PATRU tendinţe dezastroase =

1. Indiferenţa faţă de cauza naţională.

2. Oportunismul în realizarea socială, politică sau profesională a omului.

3. Laşitatea în faţa răspunderei individuale şi comunitare.

4. Imoralitatea, drept corolar al libertăţii anarhice.

Intervenţia Mişcării Legionare în a treia şi a patra decadă a secolului XX, nu era deci o întâmplare sau un act de ambiţie politică. Dealtfel, structura doctrinară şi maniera practică a concepţiei educative, nu lăsau nicio îndoială. Se vorbeşte de o *transformare radicală a omului,* adică de o *răsturnare a conceptului de permisivitate şi anarhie* care punea în pericol mortal viaţa statală şi viitorul României.

Apariţia Legiunii este o reacţie din adâncuri a neamului în faţa situaţiei dezagregatoare. Doctrina Căpitanului adu-

ce în circuitul gândirei politico- sociale elementele compensatoare pentru a fi oprită descompunerea societăţii. Revoluţia legionară trebue să se împlinească în spirit, adică în *schimbarea omului prin schimbarea trăirei.*

E vorba de o concepţie cu totul neobişnuită, greu de conceput şi admis. Efortul cerut este o sumă imensă de renunţări într'o lume bazată pe laşitate, lipsă de educaţie morală şi încărcată de aspiraţii materialiste şi anarhice.

A gândi sacrificiul, a consimţi sacrificii, nu făceau parte din tendinţele dominante ale societăţii. Pe când legionarul, stăpânit de o altă viziune a vieţii şi educat în sensul înălţării, intueşte jertfa ca o necesitate a trăirei. Deaceea legionarul se sacrifică, sau trăeşte în spiritul jertfei, pentru *a servi şi a se împlini.*

Prin educaţia primită ştie că numai renunţarea la ceva —mergându-se până la renunţarea de sine— cimentează un adevăr, o convingere, o modificare esenţială. Pentru el, forţa de jertfă este o probă de recunoaştere a caracterului, a tăriei sufleteşti, a dragostei. Nimeni nu sacrifică dacă n'a intuit importanţa gestului în consecinţe sociale sau patriotice şi'n schimbarea interioară a propriei personalităţi. Capacitatea de jertfire este urmarea unui întreg proces interior, prin educaţie, experimentare zilnică, aprofundare a finalităţii care urmăreşte depăşirea clipei.

Mişarea Legionară a fost singura organizaţie din acea epocă, pentru care sensul luptei politice n'a fost niciodată legat de interese personale, de glorie de partid sau de aranjamente oculte economico-financiare. Lupta era dusă într'adevăr dezinteresat, pentru popor, dar în intenţia deschis mărturisită de a-i impune *o schimbare radicală.* O schimbare care să-i modifice structura sluţită de influenţele anarhice şi amorale ce-i rodeau temeliile.

Or, nu există posibilitate de *a cere* cuiva să se transforme, fără a-i oferi propriul comportament ca primă dovadă de bună intenţie şi de reuşită.

Caracteriscile individului în democraţia balcanică ce domina scena politică a României, cum reese din cele

spuse mai sus, erau *laşitatea - frica de răspundere - aplecarea spre compromis - oportunismul permanent.* Atribute degradante şi primejdioase pentru viitorul neamului. Evreimea, politicienii pervertiţi şi toţi duşmanii declaraţi profitau din plin de starea umilitoare care mină masele. Primii, pentru a-şi aranja afacerile şi a domina politica ţării; ultimii, pentru a ne batjocori şi a ne crea o atmosferă lamentabilă în lumea internaţională.

Mişcarea Legionară nu putea admite această situaţie şi aceste tendinţe. Trebuia găsit mijlocul prin care să se pună capăt atât abuzurilor cât şi decăderii. Corneliu Codreanu, conform concepţiei sale solare, a întrevăzut o posibilitate extrem de originală, dar în acelaş timp, extrem de dificilă.

Corneliu Zelea Codreanu

RENUNŢARE ŞI PREZENŢĂ CUTEZĂTOARE

Formula pare contradictorie. In realitate este întregitoare deoarece numai împreună pot aduce o schimbare de fond în procesul de eliminare a motivelor de decădere. Prima parte însemnează combaterea acestor triste aplecări prin *forţa de renunţare la orice compromis şi oportunism.* A doua parte, însemnează a respinge *pieptiş frica de răspundere şi laşitatea.*

Or, un asemenea comportament, o modificare atât de adâncă, cere o capacitate imensă de jertfă. Pentru a se ajunge la un rezultat pozitiv, întreaga edcuaţie civică a omului legionar a fost împinsă în această direcţie, Legiunea Arhanghelului Mihail devenind *o şcoală a sacrificiului.*

Intuiţia Căpitanului era justă: cine acceptă *sacrificiul* ca mod de gândire şi formă de exprimare a unei viziuni politico-sociale, este capabil să meargă până la jertfa supremă pentru a-şi realiza idealul. Totul este o problemă de timp, de educaţie şi de aplicare consecventă. Pe această linie, Mişarea Legionară a fost un exemplu permanent. Tot ce a propovăduit s'a înscris pe linia *«renunţării»* şi a *«prezenţei cutezătoare»* ca un fir îndrumător pentru noile elite româneşti.

Cotizaţiile obligatorii, munca în tabere, lipirea de afişe, nopţIle de gardă, marşurile, arestările, închisorile, şedinţele de cuib, prezenţa vie la orice chemare a Mişcării sunt FORME DE SACRIFICIU PERMANENT, puse în practică de către legionari.

Iar SACRIFICIUL SUPREM —dăruirea vieţii— a fost din începuturi atributul specific al legionarilor de elită. Aşa a rămas sensul jertfei legionare în accepţia şi logica de *«ECHIPA A MORTII»* = DARUIREA pentru un ideal, DARUIREA întru împlinirea unui destin.

Duşmanii Gărzii de Fier au încercat să-i denatureze înţelesul, să-i aplice o altă semnificaţie şi o altă menire. In

special Evreii, prin presa pe care o dominau, prin influenţele de care dispuneau pe lângă politicienii authohtoni şi inconştienţi, prin legăturile internaţionale ale diverselor comunităţi iudaice, au răspândit versiunea monstruoasă că aceste *«echipe»* aveau un scop terorist şi criminal.

Tema era uşor de susţinut, deoarece existau şi *«echipe»* legionare activând în toată ţara, si *«denumirea infamantă»* pe termenii căreia se putea broda orice învinuire. Si astfel s'a răspândit în lume ideia că Legiunea nu face decât să organizeze echipe pentru a provoca groaza şi A DA MOARTEA...

Când, în realitate, aceste echipe nu purtau acest supranume şi nici nu mergeau să ucidă. Din contră, menirea lor era răspândirea ideilor legionare, cu orice sacrificiu. Deaceea, plecau în inenţia nestrămutată DE A PRIMI CHIAR MOARTEA, de va fi nevoie. Si mulţi, foarte mulţi au plătit acest tribut, seceraţi de rafalele jandarmilor trimişi de guverne iresponsabile să oprească, prin gloanţe, dragostea de ţară şi mândria naţională.

IMPLINIREA DESTINULUI LEGIONAR

De peste cincizeci de ani se tot afirmă asemenea neadevăruri cu o perseverenţă satanică, fără să se ţină seama de doctrina şi spiritul legionar, de educaţia civică şi morală a Mişcării, de sensul propriu al *«Echipei morţii»*.

In realitate, echipele legionare nu erau nici măcar *«grupuri de apărare»* cum sunt *«Echipele sioniste»* care, în multe oraşe din lume, au luat naştere pentru apărarea cartierelor evreeşti de atentate teroriste. Or, asemenea «echipe sioniste de protecţie» n'au fost organizate niciodată în România. Dece oare? Pentrucă nici cartierele evreeşti, nici Evreii, n'au fost ameninţaţi vreodată de echipele legionare. Acestea aveau alt rol = echipe de propagandă, de contact cu populaţia, de răspândire a unei doctrine şi a unui ideal naţional. Iar în conflictul permanent cu iudaismul, Garda

de Fier avea alte mijloace pentru a ocroti neamul românesc de invazia evreiască şi de metodele ei de dominare.

Cu atât mai puţin acţiunea putea fi asimilată anumitor formaţii poliţieneşti, tip *«Escadronul morţii»* în anumite ţări din America Latină, ce apăruseră pentru a lupta împotriva criminalităţii crescânde, prin eliminarea sumară a criminalilor.

Scopul unora ca şi al celorlalţi nu lăsa nicio îndoială. Echipele sioniste aveau un scop defensiv, bine'nţeles, dar prin propria lor funcţie puteau ajunge la ucidere de persoane. Fapt pe care, de altfel, îl şi susţin Evreii, cu mândrie. Cât despre *«Escadronul morţii»* putem afirma că misiunea lui era tocmai să ucidă, chiar dacă intenţia conducătoare era profilactică şi necesară pentru naţiune.

Echipa legionară nu avea nici una din aceste două funcţii. Ea nu era specific *«apărătoare»* şi nici în mod special *«ucigătoare»*. Era, din contră, *o echipă de sacrificiu total* care, prin dăruirea vieţii căuta să atragă atenţia opiniei româneşti asupra terorismului oficial, a decăderii moravurilor politice, a necesităţii de a se schimba mentalitatea şi comportamentul uman. Era un exemplu trăit de educaţie civică şi de înălţare.

Echipa legionară nu era niciodată înarmată, tocmai pentruca în caz de ciocnire şi arestare, să nu i se poată aduce încriminarea de a fi avut intenţii ucigaşe. Activitatea ei nu era tăinuită, ci deschisă. Se ştia din vreme că o asemenea echipă va porni în *«turneu»*. Or, cine vrea să aplice teroarea, să răspândească groaza sau să ucidă, nu porneşte în grup numeros de 30, 50 sau loo de persoane, nu-şi anunţă plecarea şi nu merge pe jos sau în camionetă, cântând. Astfel de echipe se duceau să propovăduiască cinstea, demnitatea, curajul, mândria de a fi român, dragostea de ţară şi forţa de jertfă pentru binele neamului şi al maselor populare în mizerie.

Să nu se confunde —cum au făcut-o intenţionat duşmanii Legiunii— cu *«Echipele de pedepsire»*, care sunt cu totul altceva, au un alt scop şi se conformează altor princii.

Nu însemnează însă că echipele legionare erau nişte grupe amorfe care, în numele moralei creştine, se lăsau zdrobite sau măcinate de forţele adverse care le atacau. Erau în acelaş timp şi echipe de luptă, care ştiau să infrunte duşmanul, ştiau să se bată. In alegeri, spre exemplu, deveneau trupe de asalt. Dar alte ori, primeau ordin să nu răspundă la provocări şi să accepte calvarul. Erau atitudini tactice sau de educaţie, pe care, legionarii, le înţelegeau şi se conformau întocmai. In asemenea cazuri, se lăsau bătuţi, arestaţi, închişi. Dar rezultatele erau tot atât de impresionante. In primul caz se distingea luptătorul; în al doilea, omul spiritual.

Când se manifesta luptătorul, pentru aceste echipe nu exista obstacol. Trebuiau să treacă sau să cadă. Si astfel de înfruntări au fost foarte numeroase. E de remarcat totuşi, că în aceste ciocniri —totdeauna sângeroase— legionarii n'au dat moarte nimănuia. Nici nu aveau cu ce, nefiind înarmaţi. N'a existat jandarm sau adversar politic, mercenar sau ciomăgtaş, care să fi fost omorît de legionari. Răniţi, fără îndoială, deoarece şi legionarii se apărau cu ce puteau. In schimb, numărul legionarilor ucişi în asemenea încăierări, e de *mai multe sute*. Dar numele lor şi împrejurările tragice în care au pierit n'au fost niciodată înscrise în condica vremii şi nici vreodată aduse la cunoştiinţa opiniei internaţionale...

Legionarul lupta cu armele dreptului de libertate, ale dreptului de expresie, cu pieptul lui plin de încredere în viitorul neamului şi cu joarda ce-i cădea în mână în clipa încăierării. Ceilalţi cu bâtele pregătite, cu pumnalele ascunse în brăcinar sau cu armele ce împroşcau moartea printre legionari. Dar când se făcea socoteala răbojului, tot cei ce-şi numărau morţii sau îşi oblijeau rănile, tot ei erau traşi la răspundere şi trimişi în închisori.

Numai că, *acesta era sensul luptei lor*. In acele clipe fără a se numi ei înşişi sau fără a fi recunoscuţi ca atare erau adevărate ECHIPE ALE MORTII! Căci ei mureau, pentru împlinirea destinului lor de luptători ai neamului. Erau

legionarii de sacrificiu care-şi dădeau viaţa pentru ca neamul românesc să se regăsească mândru şi demn în jertfa lor. Mureau deasemenea, pentru ca alţi fii ai naţiunii să vină să ia locul celor căzuţi şi să continue lupta de deşcătuşare din chinga tiraniei oficiale, a politicienilor viermuiţi de ambiţii şi a dominaţiilor oculte.

Dar tocmai binefăcătoarea perspectivă a deşteptării unui întreg neam, nu convenea stăpânirei ascunse. Deaceea, aceste înscenări false şi perfide pe scară internaţională. Si fără întrerupere... La cea mai mică ocazie, la cea mai neînsemnată problemă cu Garda de Fier, s'a introdus în procesul de defăimare şi tema cu *«Echipa morţii»* în interpretare iudeo-politicianistă. Era atunci —şi apare mereu în mintea celor ce trăesc din răzbunare— ca un reflex condiţionat, ca un refren indispensabil pentru a menţine vie ura sau groaza faţă de Mişcarea Legionară.

In viaţa, şi activitatea Legiunii n'au existat asemenea *«Echipe»* încărcate cu astfel de misiuni macabre, hrănite permanent cu gânduri ucigaşe. Ar fi foarte interesant şi instructiv să se precizeze cu date şi cifre, de către cei ce continuă să aducă problema în discuţie, *câţi jandarmi sau câţi Evrei au fost ucişi de legionari,* prin intermediul acestor faimoase *«echipe ale morţii»,* în decursul celor 14 ani de existenţă oficială a Garzii de Fier (1927-1941)!... Să nu se aducă însă drept argument valabil TOT ce i s'a pus în sarcină ca rezultat al loviturei de Stat antonesciene din Ianuarie 1941, când nu legionarii făceau *«rebeliune»,* ci erau atacaţi mişeleşte de forţele poliţieneşti şi militare din ordinul generalului Antonescu. NU SE VA GASI NICI MACAR UN SINGUR CAZ! Dece? Pentrucă n'au existat niciodată în sânul Mişcării Legionare asemenea echipe de exterminare.

Am avut alte tipuri de echipe = *«de propagandă» «de pedepsire» - «de sacrificiu» - «de muncă» - «de conferenţiari»,* etc., dar n'a existat decât o singură formaţie legionară cu denumirea de *«Echipa morţii».* Si care, în realitate, nu era decât o simplă echipă de propagandă.

INŢELESUL SIMBOLIC AL DENUMIREI

Numele care a făcut-o celebră nu i-a venit dela *«intenţiile»* criminale ce i-au atribuit duşmanii, ci dela faptul de a fi adoptat ca *marş de drum,* un cântec creat de legionarul sibian Niculae Iancu şi intitulat *«Echipa morţii».*

Acest imn, plin de înţelesuri simbolice şi de referinţe la starea haotică a vieţii politice româneşti, a fost scris într'o epocă în care se exalta eroismul, curajul opiniei şi necesitatea unei schimbări salvatoare.

Era o epocă de început, oarecum de ucenicie a spiritului de jertfă, conduită ce trebuia să devină cu timpul atribut primordial al omului-legionar. Tineretul ce intra în Mişcare lua contact cu o viziune nouă a felului de a fi în raport cu ceeace-l înconjura şi cu ceeace fusese el însuşi înainte.

Brutalităţile şi tentaţiile dominau atmosfera în care trăia acest tineret, punându-l la grea încercare sufletească. Doctrina legionară aducea însă o boare de speranţă şi zecile de mii de tineri intraţi în rândurile Mişcării, purtau deja în ei structura unei mândrii făuritoare de eroi. Dar loviturile ce cădeau continuu asupra lor, venite din toate părţile, erau menite să zdrobească cu timpul orice manifestare de independenţă politică, orice eşire de sub influenţa unei tradiţii sociale purtătoare de umilinţi.

In acelaş timp, influenţele nefaste ale unei *oligarhii* extrem de abuzivă şi a unor *forţe oculte* cu tendinţe centrifuge, nu mai puteau fi suportate de noile generaţii, dominate de doctrina naţionalistă a lui Corneliu Codreanu. Antinomia devenea din ce în ce mai accentuată. Dar presiunea celor ce stăpâneau arena politică ameninţa să frângă elanul tineretului încă neexperimentat, neobişnuit cu mentalitatea şi metodele celor *«mari şi tari».*

Se simţea nevoia unei modificări de comportament interior, mental, care să smulgă omul din teamă, din frica de necunoscut, din starea de neputinţă în faţa apăsării oligarhice şi oculte. Această *«reciclare» psiho-politică a fost întreprinsă de către Corneliu Codreanu. Preceptele modificatoare*

insuflate legionarilor, disciplina şi încrederea într'o concepţie de viaţă solară, cu totul alta decât cea existentă, dăltuia o nouă mentalitate.

Lipsea încă starea de spirit a încrederii în sine, care nu se realizează decât prin experienţa personală, prin contactul cu existenţa şi greutăţile ei. Legionarul trebuia să-şi înţe- leagă rostul în viaţa şi politica Statului. Trebuia să reziste şi să răstoarne constrângerile şi asupririle care-l potopeau.

Intru împlinirea acestui scop, educaţia în cuib îi explica teoretic sensul, metodele şi finalitatea luptei politice. Pe te- ren însă, omul se izbea de infamia politicienilor, a oculte- lor şi a autorităţilor executive. Legionarii erau continuu împiedecaţi să se manifesteze, erau arestaţi, martirizaţi, umiliţi...

Pe de altă parte, fără contact cu masele, fără propagandă *«pe teren»,* viitorul politic al oricărei organizaţii politice se află ameninţat. propaganda dela om la om este o metodă excelentă, pentru a se recruta elemente noi. Mişcarea Legionară a excelat în acest gen de apropiere umană şi recrutare. Dar apropierea de mase şi menţinerea faimei sale au fost caracterizate prin *sistemul marşurilor în echipă şi al cântecului. Era o metodă fără greş şi originală, specifică Mişcării. Marşul forma caractere*, cântecul făurea *armonia.* Iar greutăţile prin care trecea echipa = intemperii, lipsuri, oboseală, contactul cu masele, ostilitatea autorităţilor, lup- tele cu adversarii politici sau cu ciomăgaşii angajaţi special să-i împiedece de a continua un marş, stabilea *încrederea* şi strunguia *curajul.*

Aceste marşuri şi aceste cântece, în simbiză cu persona- litatea fiecăruia, dădeau naştere unei noi forme de trăire comunitară, sprijinită pe *dăruirea de sine* unei cauze depă- şind uzanţele curente.

Totuşi, sub presiunea şi brutalitatea forţelor de repre- siune ale regimului demo-liberal şi ale guvernelor care nu se sfiau să împingă *«restabilirea ordinei publice»* până la întrebuinţarea violenţei şi arestărilor asupra tineretului care pleca în propagandă, nu era exclusă o slăbire a forţei

de sacrificiu. Nu-i uşor să reziştI continuu, când nu ai nici experienţa acestor neajunsuri şi nici exemplul dus până la ultima lui expresie = înfruntarea morţii.

In această alternativă s'au găsit mulţi luptători în aceea epocă. Era o cumpănă pe care legionarii, în marele lor entuziasm şi marea lor dragoste de ţară, au trecut-o cu succes. Peste tot echipele de propagandă mărşăluiau, ducând cuvântul de adevăr şi dreptate al Căpitanului. Ciocnirile cu cei care voiau să împiedece răspândirea noului crez erau dese şi aspre. Dar, în acelaş timp, ordinele primite de jandarmi pentru a zdrobi activitatea tinerilor naţionalişti, erau şi ele din ce în ce mai abuzive.

Regiuni întregi din ţară —unde organizaţiile legionare erau încă în formaţie— segăseau sub teroarea forţelor poliţieneşi şi a jandarmilor. Aceste regiuni aveau nevoie de un exemplu de curaj şi sacrificiu, care să le însufleţească şi să le dinamizeze.

Se simţea nevoia unei luări de poziţie care să se transforme într'un elan colectiv de demnitate şi de afirmare legionară. Scopul principal =

— *Să reamintească forţelor legionare* din întreg cuprinsul ţării că transformarea României trece prin dăruirea legionară, care este, în fond, curaj dus până la sacrificiu.

— *Să amintească guvernului abuziv* că toate măsurile opresive luate împotriva Mişcării Legionare nu puteau avea nicio influenţă asupra unor oameni decişi să-şi dee viaţa pentru victoria credinţei lor.

— *Să atragă atenţia opiniei publice,* atât asupra conduitei arbitrare a guvernului cât şi asupra imenselor bogăţii sufleteşti ascunse în trăirea şi doctrina legionară.

Aşa a luat naştere, în Mai 1933, ideia organizării unei echipe de propagandă, care să străbată o bună parte a ţării, cu orice preţ. Condiţiile erau aspre: voluntariat, rezistenţă fizica şi morală, disciplină, curaj, dăruire totală.

Această echipă avea o misiune cu totul aparte. Ea pornea pe calea unei *victorii morale,* întru stabilirea unui exemplu înnoitor în spirit şi impunerea marilor principii de viaţă

legionară. Era o echipă de jertfă, deaceea a şi fost numită *«Echipa morţii»*.

Membrii ei nu erau înarmaţi decât cu marea lor *credinţă* în preceptele doctrinei legionare şi *dragostea* neţărmuritã pentru neamul românesc. Pentru a dovedi importanţa acestei doctrine şi pentru a zmulge neamul din apatia copleşitoare ce-l domina, toţi aceşti voluntari erau gata să accepte supremul sacrificiu. Prin moartea lor erau siguri că neamul se va deştepta, doctrina legionară va deveni o speranţă, iar legionarii de pretutinddenea vor înţelege şi mai bine misiunea ce le revine.

REALITATEA NEMĂRTURISITĂ DE CEI CARE ACUZĂ

Toţi au acuzat Legiunea pe tema jocului de cuvinte ascuns în denumirea *«echipa morţii»*. Dar toţi deasemenea s'au ferit să pună în evidenţă textul însuşi al imnului, pentru a face dovada realităţii criminale a Gărzii de Fier, aşa cum o susţineau prin publicaţiile lor. Nu le convenea o asemenea *«dovadă»*. Aceasta ar fi pus în evidenţă NU scopul pe care-l urmăreau, CI tocmai grosolănia afirmaţiilor pe care le susţineau. Deaceea, în nicio publicaţie, scoasă sub egida anti-naţionalismului românesc, nu se întâlneşte vreo aluzie la imnul *«Echipa morţii»* şi la importanţa copleşitoare pe care a avut-o în acea epocă.

Iată aceste versuri care desvăluesc, prin ele însile, adevărata semnificaţie a denumirei prin mijlocirea căreia duşmanii Gărzii de Fier înceracă şi azi s'o defăimeze:

Suntem echipa morţii,
Din Moldova azi venim,
Aruncat e zarul sorţii,
Ori învingem, ori murim. bis

Purtăm cu noi stindardul,
Unei sfinte noui credinţi
Pe el este scris cu sânge
Fapte mari şi biruinţi.

E jale multă'n ţară,
Căci străinul e stăpân,
Cerşetor la el acasă
A ajuns bietul român.

Deaceea azi la luptă,
Noi pornit-am să scăpăm
Patria de toţi tâlharii
Cinstea iar s'o întronăm.

In rând cu Căpitanul
Bucuroşi ne vom jertfi,
Peste leşurile duşmane,
Tară nouă vom clădi.

Cu zâmbetul pe buze
Moartea'n faţă o privim,
Căci suntem echipa morţii,
Ori învingem, ori murim.

Citind versurile acestui marş, oricine îşi poate da seama de sensul precis şi de simbolismul ascuns în ele. Dar nici unul din ponegritorii uşurateci nu şi-au dat silinţa să ia cunoştiinţă de conţinutul lor. Le era suficient *«titlul»*, care putea fi interpretat după voia lor. Suna tare, ameninţător, definitiv. Pentru ei a fi *«echipa morţii»* nu putea însemna decât a ucide, a porni pe calea terorismului şi al pogromului.

Ori, aceste versuri, de o simplitate tragică, aşa cum sunt toate cugetările spuse din inimă, exprimau starea înjositoare a naţiunei române şi starea de spirit a legionarilor, *gata să jertfească* pentru modificarea ei.

«Da —spun versurile— suntem o echipă a morţii. A morţii noastre ca Români conştienţi de faptul că numai prin jerfa supremă se pot răscumpăra greşelile capitale, demnitatea călcată în picioare, onoarea sau libertatea pierdută...

«Da, suntem gata să murim pentru noua noastră credinţă şi pentru a isgoni străinul ce ne-a cotropit şi a sărăcit pe Români...

«Da, noi vrem să reîntronăm cinstea în patria noastră prin jerfă totală, de va fi nevoie. De aceea suntem o echipă a morţii, o echipă a dăruirei totale...

«Da, ne vom sacrifica bucuroşi, pentru a ne clădi o ţară nouă, dar acest sacrificiu îl vom vinde scump. Si pentru a birui vom trece şi peste «leşuri duşmane», de va fi nevoie!».

Aceste versuri, scrise prin anii 1932-1933, exprimau o întreagă situaţie socio-politică, tragică prin rezultatele existente, îngrozitoare ca perspectivă pentru viitor. Sub imboldul doctrinei căpităneşti, care infiltra în suflete o nouă mândrie naţională şi-o nouă interpretare a existenţei, tineretul român vedea sub o altă formă prezentul şi viitorul naţiunei.

In scrierile şi manifestările lui se simţea trăirea în ritmul marilor prefaceri. Problemele luau forme dinamice; uneori, patetice; alteori, simbolice; dar totdeauna entuziaste. Societatea românească fierbea într'un ritm recunoscut până atunci, extrem de promiţător. Freamătul neamului îşi regăsise vechia albie a demnităţii şi curajului.

Cântecul legionar a fost una din căile prin care s'au exprimat adevăruri şi s'au precizat conduite. Când legionarul dela poetul abil la săteanul din vârful munţilor sau la muncitorul din fundul unei uzine - voia să transmită un simţământ altora, punea în versuri, pe care el însuşi sau un camarad le mângâia în cântec. Era forma pe care sbirii guvernului n'o puteau cenzura şi care se răspândea ca fulgerul peste munţi şi văi. Sute de astfel de *cântări*, încărcate de sens şi adevăruri, au umplut România din acea vreme, de vuet si speranţe.

Era o deşteptare a nemului pe care numai *politicienii obtuzi* şi *vânduţii* n'au ştiut sau n'au voit s'o respecte. E adevărat că Mişcarea Legionară pe unii îi combătea, pe ceilalţi îi dădea în vileag, în toată goliciunea infamiilor de care erau capabili. Nu mai vorbim de *«forţele oculte»*, dominatoare peste tot locul, care simţeau venind, în frământarea maselor legionare, clipa răfuelilor.

Din acest lot de mărturii ale poporului fac parte şi versurile lui Nicu Iancu. Prin ele autorul a exprimat simţămintele întregului tineret legionar în faţa unei situaţii înjositoare, încărcată de tarele epocei. Vorbeşte de încordata stare de fapt, de spiritul ce vântură sufletul românesc, de ce trebue făcut şi de jertfa pe care legionarii trebue s'o împlinească pentru a schimba trista imagine a ţării.

Dar aceste adevăruri ale unei realităţi desvăluită de Garda de Fier, n'au fost NICI expuse, NICI analizate de cei care dominau *«Agenţiile de Presă»*. Ei au servit, fără ruşine, neadevăruri grosolane asupra Gărzii de Fier, croite pe calapodul anumitor interese ce stăpâneau viaţa politică şi economică în România.

Dar evidenţa pune în relief adevărul. In fapt, celebra *«Echipă a morţii»*, nu putea avea alt *scop* şi altă *metodă* de manifestare decât aceea pe care o descriu versurile de mai sus = o echipă de luptători, trecuţi prin examenul credinţei, DECISI SA MOARA DE VA FI NEVOIE, dar să nu cedeze niciunei presiuni politice sau de violenţă din partea organelor represive ale guvernului.

Si aşa s'au comportat pe tot parcursul în cele două luni de peripeţii. Aveau ordin să nu răspundă la niciun atac. Trebuiau să dovedească neamului adâncul şi măreţia unei doctrine, chiar dacă fiecare era menit să treacă pragul veşniciei.

Atitudini de neînţeles într'o lume încărcată de egoism şi laşitate. Si nu odată, în cele două luni, au fost întâmpinaţi cu brutalităţi de nedescris, focuri de arme, ciomege, atacuri organizate, din care mulţi au ieşit răniţi, cu braţe şi coaste rupte, sau capete sparte. Dar n'au cedat! Cântând au continuat circuitul, pentru a nu schimba nicio iotă din decizia de a fi oameni de jertfă, iar nu de provocări.

Deaceea, de altfel, nici procesele ce li s'au intentat, în decursul acestei epopei sub acuzaţii absurde, n'au reuşit să-i condamne sub vreo învinuire infamantă. AU FOST MEREU ACHITATI, dovedindu-se că n'au încălcat legile ţării, n'au provocat niciun incident, n'au răspuns la provo-

cări şi atacuri, n'au avut acţiuni subversive, n'au avut intenţii criminale. Oare Justiţia ar fi ajuns la un asemenea rezultat dacă ar fi fost vorba de o *«Echipă a morţii»* aşa cum o descriu duşmanii neîmpăcaţi ai Mişcării Legionare?...

Monstruos şi imoral apare însă faptul că mulţi se încumetă şi azi să lanseze aceleaşi argumente contra Legiunii. Regimul comunist dela Bucureşti, cei din partidele istorice refugiaţi în Occident (care în epoca ante-belică au prezidat agresiunile împotriva legionarilor) sau cei dela Tel-Aviv, care-au aruncat cele mai crude şi nedrepte acuzaţii contra Gărzii de Fier, afirmă cu aceeaşi neruşinare şi patimă că Legiunea a folosit şi continuă a folosi *«Echipe ale morţii»* împotriva duşmanilor ei!... Când tocmai echipele legionare denumite astfel, au fost cele mai inofensive, cele care mergeau să-şi dee viaţa, iar nu s'o curme pe a altora.

Confuzia aruncată în circuitul internaţional, nu este întâmplătoare. ERA ATUNCI SI ESTE AZI, VOITA! Aversiunea ce port spiritului legionar cinstit şi patriot, loial şi intransigent, anti-comunist şi anti-compromis, îi mână să-l combată cu toate armele urei. Fiecare ascunde motivele lui particulare, în această deslănţuire furioasă. E de înţeles. Legiunea scoţând în relief caracteristicile lor negative şi nocive pentru neamul carpatic, a modificat cursul istoriei româneşti, aşa cum o doreau interesele lor. Deaceea, atâta îndârjire în a crea o imagine înfiorătoare a Mişcării Legionare, cu care să menţină opinia publică sub o tensiune continuă.

Intenţia e simplă = Impământenirea acestei idei — *«denumirea de 'echipa morţii' drept sinonim al activităţii legionare»*— ar condamna implicit întreaga existenţă legionară.

In Israel, toate publicaţiile când vorbesc de Garda de Fier, nu uită să amintească despre *«Echipele morţii»* ce colindau ţara ca să omoare... pe Evrei!! Dar nimeni nu precizează măcar un singur caz concret de ucidere, executat de vreo *«echipă a morţii»* asupra unui Evreu. Sau, la rigoare, un singur proces bazat pe un asemenea fapt.

* * *

In cazul care ne interesează, activitatea, finalitatea şi metodele legionare erau bine cunoscute de cei care urmăreau în de-aproape evoluţia noului fenomen politic. Dar aceste *«puncte»* nu erau niciodată descrise în puritatea lor. Interesul acestor forţe anti-naţionale era să se provoace o repulsie permanentă împotriva Mişcării. Deaceea nu se spunea advărul, găsindu-se totdeauna argumente care.

— *să micşoreze* importanţa unei victorii,
— *să mărească* urmările unei greşeli,
— *să treacă cu vederea* esenţialul, sau
— *să inventeze* acuzaţii zdrobitoare contra Gărzii de Fier.

Această tactică a fost aplicată din prima clipă când s'a aflat de plecarea echipei. Dela autorităţile poliţieneşti la presa din Sărindar, toată lumea ştia despre ce era vorba şi de intenţiile pur patriotice ale echipei. Dar tocmai de aceea trebuia împiedecată să reuşească. Extinderea acţiunei legionare apărea ca o provocare.

In genere, echipele de propagandă erau locale, dela sat la sat, sau judeţene. Raza lor de activitate nu trecea de 20 Km. pentru primele, de 60-90 Km. pentru celelalte. Fiecare garnizoană legionară avea un Sector al ei, în mijlocul căruia se desfăşura activitatea cuiburilor. Marşul pe cuiburi sau pe Garnizoană era expresia disciplinei şi primi paşi ai unei vieţi comunitare în care, legionarii vechi şi noi, înfruntau aceleaşi greutăţi şi îndeplineau aceleaşi răspunderi.

In timpul acestor marşuri, instructorii dădeau lecţii de comportament civic şi camaraderesc, se învăţau cântece noi, se căleau în disciplină şi rezistenţă fizică. Iar, uneori, primeau botezul luptei, al suferinţei şi al închisorii.

In Mai 1933, când a plecat Echipa morţii, pentru a se intensifica activitatea legionară şi pentru a se incita şi mai mult ardoarea grupurilor locale, s'a hotărît organizarea unei echipe care să fie, pe întreaga ţară, un exemplu. Avea misiunea să depăşească în Km. parcurşi şi'n timp sacrificat, tot ce se făcuse până atunci. Un itinerariu impunător, de peste 1.200 Km., fusese trasat. Misiunea ei era triplă, dar de natură pur propagandistică =

— *Intensificarea raporturilor* de contact între legionari şi masele populare.

— *Deşteptarea opiniei* româneşti faţă de gravele probleme ce apăseu neamul.

— *Provocarea unui nou elan* în activitatea organizaţiilor legionare.

Deci, un program sobru, extrem de simplu, punctat de cântece sugestive, printre care şi imnul *«Echipa morţii»*, foarte grăitor în circumstanţele politice ale epocei. Acest program minim a fost atins pe deplin =

Intâi, datorită disciplinei exemplare ce a domnit în rândurile legionarilor care compuneau echipa.

Al doilea, graţie presei anti-legionare care, atacând cu duşmănie şi lux de amănunte născocite acţiunea şi peripeţiile acestei echipe, au stârnit interesul opiniei publice asupra Gărzii de Fier.

Al treilea, incidentele deslănţuite de autorităţile executive contra legionarilor (ameninţări cu moartea, arestări, procese, incitări de asasinat, etc.) au contribuit să atragă de partea acestei *«echipe»* —arătată drept o calamitate a vieţii naţionale— toată simpatia Românilor.

Rezultat surprinzător pentru o formaţie descrisă ca o primejdie permanentă pentru ordinea în Stat, o ameninţare mortală pentru democraţie... Dar comportamentul legionar, pe tot parcursul şi'n toate împrejurările, a fost impecabil, atrăgând respectul şi simpatia maselor. Sub aspect legionar, misiunea a fost atinsă pe deplin.

DEVIEREA INTENŢIONATĂ A DENUMIREI

Devierea denumirei *«Echipa morţii»* este opera presei iudaice din România, în colaborare cu presa partidelor istorice. Confuzia termenilor era uşoară. Când se spune *«echipa morţii»* se poate înţelege, fie echipă care se duce să omoare, fie una gata să primească moartea. Totuşi, cunoscându-se imnul cu acelaş nume, cu toate precizările din text, această interpretare culpabilizantă nu trebuia să aibă loc.

Evreii susţin că ei cunosc în amănunt doctrina, scopurile, maniera de a gândi şi acţiona, toate subtilităţile legionare. Numai când e vorba să interpreteze sau să explice un adevăr legionar, suferă toţi de un lapsus endemic. In schimb, pentru a agrava o situaţie sau a întări o acuzaţie, argumentele curg. Adevărul este întors pe dos, ciopârţit, rebotezat, încât devine exact contrariul de ce reprezinta în realitate.

Mai mult chiar, de câte ori este *«oportun»*, presa iudaică face aluzie nu numai la faimoasa şi istorica *«Echipă a morţii»*, dar la nenumăratele *«echipe ale morţii»* de care Mişcarea Legionară ar fi dispus şi dispune mereu în lumea întreagâ. Ce poate fi mai respingător pentru omul occidental, corect şi umanist, decât să audă că Garda de Fier utilizează *«echipe ale morţii»* pentru a-şi distruge adversarii...

Aluzia este suficientă. Ameninţarea acestor echipe fâlfâie câtva timp prin presă, atât cât e nevoie ca amintirea lor să fie readusă în memorii. După aceea este din nou auncată în uitare, ca bunul simţ al omului să nu aibă vreme să realizeze contradicţiile şi absurdul ce se ascund în campania de presă.

Or, sensul exact al denumirei este cu totul altul.

Dactrina legionară are la bază *înălţarea omului* prin spirit şi *împlinirea* supremă prin dăruire, adică prin moarte. In limbajul legionar a spune *«era o echipă a morţii»* sau *«vom forma o echipă a morţii»*, nu însemnează o echipă exterminatoare, o echipă de ucigaşi, ci pur şi simplu O ECHIPA DE SACRIFICIU. In simbolistica legionară, echipa morţii este manifestarea unui gest de onoare, de credinţă şi de dragoste pentru Neam şi Legiune.

In această *consimţire* a sacrificiului se ascunde tot sensul măreţ al echipelor legionare, poate fără asemănare în lumea întreagă. Era un act de depăşire care îngrozea pe toţi profitorii şi trădătorii politici din acea epocă. Era latura aproape supranaturală a Legiunei, în adâncul căreia raţiunea şi logica adversarilor nu puteau pătrunde.

Pentru ei, a vorbi de moarte, a fi gata de moarte, era un

non-sens. Pentru ei, ţelurile exprimate nu puteau avea o destinaţie dincolo de interes, de zgura profitului sau de gândul stăpânirei politice. După concepţia acestora, oameni care să vorbească de *«moarte»* cu atâta neteamă, nu puteau gândi decât la moartea altora. Si prin moartea altora ei o înţelegeau pe a lor.

Evreii, din contră, înţelegeau perfect tâlcul simbolului legionar. Ei erau convinşi de accepţia jertfei legionare, dar interesele lor naţionale îi îndemnau să contrazică şi să respingă adevărul. Naţiune parazitară, nu se putea dezvolta şi prospera decât pe structuri şubrede, uşor de compromis, uşor de cumpărat. Mişcarea Legionară se dovedea o formă politică nouă, incoruptibilă, intransigentă, întemeiată pe principii contrare celor iudaice. Deci, un inamic potenţial ce trebuia doborît.

De altfel, comunitatea iudaică fost prima care a intuit şi analizat forţa spirituală ascunsă în normele legionare de comportare umană. Personalitatea lui Corneliu Codreanu şi noua mentalitate insuflată trupelor legionare au fost imediat considerate teren exploziv, cu rezultate nefaste pentru iudaismul a tot stăpânitor în România. Primejdia consista pentru comunitatea iudaică în schimbarea structurală a unei mentalităţi pe care, geniul lor machiavelic, n'ar mai fi putut s'o domine şi s'o dirijeze în sensul intereselor evreeşti.

Din această cauză Garda de Fier trebuia distrusă cu orice preţ, sau cel puţin compromisă moral şi politic, pentru a-i împiedeca ridicarea pe treptele legale ducând la conducerea Statului. Mijloacele materiale şi de presiune nu lipseau. Partidele istorice, la rândul lor, pentru a elimina un eventual concurent posibil, erau înclinate spre orice *«combină»* antilegionară. Din această cauză, argumentele contra Gărzii de Fier ale presei din Sărindar, erau bine venite, acceptate şi răspândite fără niciun control de către organele de partid.

In acest întreg de măsuri represive contra Legiunii, unele rafinate în detalii, altele brutale şi stupide (dar pline de

răsunet în opinia publică) se înscrie şi mistificatoarea prezentare a cazului *«Echipa morţii»*. Au mizat pe o confuzie de termeni, au mobilizat toată gama mijloacelor de propagandă, pentru a impune opiniei naţionale şi internaţionale existenţa unei mentalităţi criminale în sânul Mişcării. Dar mai ales, au umplut presa şi scrierile lor de exemple INEXISTENTE, prin care se *«dovedea»* cum *«Echipele morţii»* îşi satisfăceau instinctele asupra a zeci şi sute de mii de... Evrei.

Proces bine cunoscut în mentalitatea iudaică. Astfel, după Evrei, în ţară, în Transilvania de Nord (în timpul cât a fost cedată Ungariei), în Transnistria, peste tot, *«echipele morţii* au fost prezente, sadice şi ucigătoare. Tot după Evrei, în timpul biruinţei, în timpul loviturei de Stat a gen. Antonescu, în timpul războiului, la Iaşi în vara anului 1941, la intrarea Sovieticilor în 1944, *«Echipele morţii»* şi-au arătat competenţa în a ucide... Evrei. Chiar când legionarii putrezeau prin închisori, în câmpuri de concentrare, în batalioanele de sacrificiu, sau se aflau peste frontieră în alte închisori sau câmpuri de concentrare. Aveau aceşti bieţi legionari o capacitate de ubicuitate, unică în analele istoriei politice!...

Cine ia în serios asemenea elucubraţii şi se limitează la expunerea, nerușinată prin falsitatea ei, a dușmanilor Gărzii de Fier, va accepta şi va susţine un neadevăr istoric. O minciună repetată la infinit, tot minciună rămâne! Si oricât se va insista, adevărul tot va ieşi la lumină. Născocirile cele mai abile au picioare de lut. E ceeace se petrece acuma, după 40 de ani de repetare a calomniilor la adresa Mişcării Legionare şi a membrilor ei.

Numai Evreii continuă să repete povestea cu *«Echipa morţii»* la singular şi la plural, aducând în sprijin fel şi chip de *«declaraţii»* stereotipe, făurite în Israel, pentru a copleşi vreun legionar sau a redeschide ura împotriva Gărzii de Fier. In afară de aceşti înrăiţi ai urei şi răzbunării, şi poate câţiva nerozi trăind în nostalgia altor timpuri când îşi puteau permite orice, nimeni nu mai acordă un interes

oarecare acestor vorbe de clacă. Studiile întreprinse asupra Mişcării Legionare au deschis ochii multora, unii chiar din speţa celor ce-au copleşit Legiunea de sarcasmul şi recriminările lor.

Sensul precis şi înălţător al echipelor legionare (supranumite *«ale morţii»*) nu mai poate fi contestat. A continua pe aceeaşi temă a calomniei, pusă în relief acum câteva decenii din interese meschine, egoiste şi machiavelice, însemnează a se plasa în contradicţie flagrantă cu adevărul istoric şi cu măreţia unei doctrine fără asemănare în secolul nostru.

INCHEIERE

In lupta pe care Mişcarea Legionară o duce de peste 50 de ani, izbiturile duşmanilor au fost nenumărate şi îngrozitoare.

Dar nu s'a cedat nimic din măreţia doctrinei. Increzători în destinul ce le este hărăzit de Cel de sus, legionarii şi-au dus crucea, respingând pas cu pas calomniile, acuzaţiile şi minciunile presărate în calea lor. Ceeace i-a salvat şi-i menţine nestrămutaţi în credinţa lor şi permanent cu fruntea sus, au fost, sunt, cele două axe în trăirea omului-legionar =

— *Viziunea spirituală a fiinţei interioare,* prin care se stabileşte echilibrul necesar al sufletului şi al minţii.

— *Viziunea eroică a vieţii* în raport cu desfăşurarea evenimentelor şi prezenţa omului în istorie.

Din armonia acestor două centre de concentrare pshihică şi atitudine voluntară, se conturează legionarul. In mijlocul turburătoarei epoci în care ne zbatem, omul-legionar şi-a păstrat *convingerile* şi *încrederea* în viitor. Si tot aşa, eroic, a combătut şi respins toate *argumentele* şi *recriminările* ce i-au fost aduse.

In noianul de defăimări şi ponegriri ce i-au fost aruncate în sarcină, născocirea cu *«Echipa morţii - Grup terorist»* n'a fost una din cele secundare. Dubla posibilitate de interpre-

tare a termenului a fost utilizată la maximum. Iar circumstanţele politice nu permiteau nicio apărare de dimensiuni internaţionale.

Azi însă, adevărul începe să apară neîndoielnic. Individualitatea, ieşită din comun, a Mişcării Legionare a străpuns zidul de ignoranţă ce o înconjura. Insinuările şi învinuirile ce i se aduceau au devenit *discutabile,* iar faptele ce i se pun în sarcină, direct *ipotetice.* Or, tot ce este contestabil şi problematic în politică, deschide calea întrebărilor lămuritoare.

In ceeace priveşte cazul echipelor legionare, toată schelăria imaginată de adversarii politici, n'a fost decât o interpretare intenţionată, mincinoasă şi infamă. N'a existat niciodată măcar o singură unitate legionară care să întruchipeze, în gând şi faptă, ideia de *«Echipa morţii - Grup terorist».* Faptul ar fi fost în contradicţie cu însăşi doctrina legionară, care nu admite terorismul sub nicio formă.

In schimb, se admite concepţia jerfei, dusă până la dăruirea supremă. Si-atunci, se impune clar şi logic conceptul adevărat al denumirei sub forma de *«Echipa morţii - Grup de sacrificiu»,* care este exact contrariul de ce susţin cu atâta înverşunare, adversarii Gărzii de Fier.

Sub această înfăţişare se înţelege cu uşurinţă că orice echipă legionară este, prin definiţie, şi o *«echipă a morţii»,* chiar dacă nu poartă acest nume. Legionarii au continuat să lupte şi să cadă sub semnul sacrificiului, care era suficient pentru a se subînţelege că era vorba de o «echipă a morţii».

Cade deci, dela sine, interpretarea insidioasă, strecurată în circuitul politic, de către cei care n'au trăit decât din minciună şi perfidie, provocând atâtea amărăciuni în existenţa neamului românesc.

În memoria lui Nicu IANCU,
om de elită, legionar fidel,
luptător loial, autor al
poemului ***Echipa Morții.***

Reproducere după ediția

Faust Brădescu,

ECHIPA MORȚII,

Biblioteca de documentare DACIA, nº.19.

EDITURA CARPAȚII, TRAJANO POPESCO,
Calle Conde de Penalver, 82 - 4.º D,
28006 MADRID - SPANIA.

GAZETA de Vest

Director: Ovidiu Guleș.
Publicist comentator: Valeriu Nestian.
Redactori: Adrian Onea, Grigore Oprițâ.
Tehnoredactare și tipar:
GORDIAN s.r.l., 1900 TIMIȘOARA, str. Remus 11,
tel.(fax): 004(0)-56-196237.

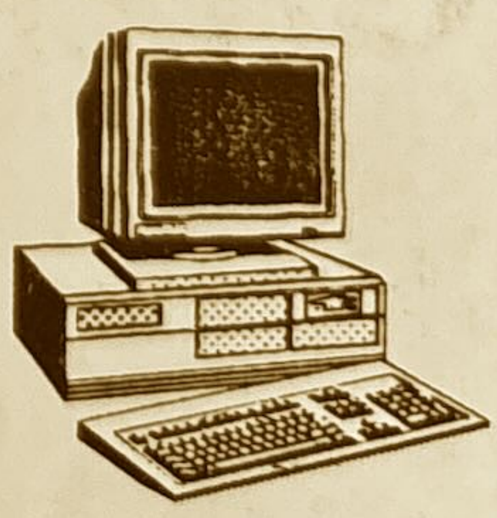

GAZETA de Vest

SUPLIMENT POLITIC ȘI ISTORIC, APRILIE 1996, Preț: 1.500 lei.

1900 TIMIȘOARA, str. Remus 11, tel.(fax): 056/196237.